

„Goed op de hoogte van onze litteratuur is u dan toch blijkbaar wel, juffrouw Hermans”, knikte Noordzij weer, haar aanziende met den aaiendsten blik van zijn bruine oogjes.

„Op de hoogte? O nee, heelemaal niet! 'k Lees veel te weinig. Maar 'k hou wel heel veel van mooie verzen. En wat voor een tijd beleven we dan ook, niet waar? In één en hetzelfde jaar: Boutens' Carmina, die somber prachtige „Vrouw in 't Woud” van mevrouw Roland Holst en de bundel van Leopold. Drie heerlijke bezittingen!”

Wat was er gebeurd in de kamer? Had daar plotseling een hooger wezen tot hen gesproken en met een sterk en zuiver geluid de stemming gereinigd? Een sfeer was geschapen, die ten slotte ook den zelfbewusten jongen dominee tot eerbied stemde en tot verstomming bracht. Hij keek voor zich heen, zich wrijvend langs de onderkaak, en met verlegen kuchjes. 't Viel Hoogland eensklaps op, met hoe blijde verbazing, met wat 'n verrukt groote oogen zijn Liesje naar 't gelaat der nieuwe bezoekerster te kijken zat. Strak stond dat gelaat nu, het voorhoofd lichtend, als onbeweeglijk de fijne trekken. Een engel, een echte engel — iets bovennatuurlijk weldadigs en goeds! O het geluk — van genade mocht je wel spreken — dit meisje gevonden te hebben! Was het ook God geweest misschien, die het arme oude vrouwtje, dien stormavond, had doen neervallen juist vóór het huis waar zij woonde? Een onzinnige gedachte, Huib wist het; toch schaamde hij zich geen moment ervoor; te gelukkig was hij voor laffe schaamte; zijn moeilijk en eenzellig leven stond in onverwachten gloed.

't Gesprek bleek onherstelbaar afgebroken. De criticus, met hoflijk vleiende woorden, nam weldra afscheid. Hij boog eerbiedig voor Pauline, vroeg vergunning haar de hand te kussen. Het meisje lachte een beetje, verwonderd, met even een tintel van schalkschen spot. Vol streeling ging zijn blik tot haar op; hij zei dat hij hartelijk hoopte haar eens meer te ontmoeten „in deze gastvrije woning,” en als zij zich eerdaags zou vestigen — te Amsterdam toch, niet waar? — dan zou het hem moeite kosten geen ziekte voor te wenden. Allen lachten; Huib liet zijn ouden collega uit; in het portaal, samen alleen, scheen hun vriendschappelijke kameraadschap teruggekeerd. Kleinheid en scherpheid waren verdwenen. Nog gauw, en op gedempten toon, vertelde Noordzij, waarvoor hij eigenlijk gekomen was: een oude confrater, niet meer in staat tot werken, zat in afschuwelijke penarie en moest onmiddellijk geholpen worden. Men rekende op Hoogland — die immers nog één van de meest verdienende onder de schrijvers was. Hij zegde toe, en zij scheidden hartelijk.

Terug in de kamer ging Huib zwijsend naast Pauline zitten, die intusschen weer met Liesje en Leo in gesprek was geraakt, lachende, ongedwongen en los, zich nu ook telkens even — en dit met een, voor